

PARAULES DE VIDA

L'apòstol sant Jaume

El dia 25 de juliol celebrem la festa de l'apòstol sant Jaume. El seu sepulcre ha sigut i continua sent una de les metes de peregrinació més importants de l'Església i, al meu parer, un signe del que és el camí de fe de tot creient. Per això vull convidar-los a reflexionar sobre alguns moments de la vida d'aquest apòstol, que és un dels tres que més a prop van estar del Senyor.

Sant Jaume, el fill de Zebedeu, fou abans de res un amic de Jesús. Formava part del grup dels primers deixebles que Ell va cridar. Junt amb Pere i el seu germà Joan, va compartir alguns moments singulars de la vida del Senyor: l'esdeveniment de la Transfiguració i l'oració en l'hort que va precedir al seu empresonament. Estem davant dos fets molt diferents: mentre que en el Tabor Jesús els va fer veure per un moment la glòria de la seua divinitat, en Getsemaní van poder contemplar la seua angoixa davant la proximitat de la passió. En aquests detalls descobrim el que és essencial en tota relació d'amistat: compartir totes les circumstàncies de la vida, tant les alegries com les dificultats. Si Crist va viure amb els seus amics més propers aquests moments, també nosaltres, que volem ser amics del Senyor, no hem d'oblidar que el camí per anar creixent en eixa amistat no és un altre que obrir-li el nostre cor i confiar en Ell en tots els moments de la nostra vida.

Igual que els altres apòstols, també sant Jaume va haver de ser educat per Crist per aprendre a seguir-lo desinteressadament. Marc (10,35-40) i Mateu (20,20-28) ens narren que després del tercer anunci de la passió, ell mateix amb el seu germà

(versió de Marc) o la seua mare (versió de Mateu), li van demanar a Jesús ocupar els primers llocs en el seu regne. Mentre que el Senyor parlava de la seua mort, ells estaven preocupats per ocupar els primers llocs; mentre que Jesús emprava el llenguatge del servei, ells volien dominar. En resposta a eixa petició, el Senyor els adverteix que no saben el que demanen, perquè per ocupar el lloc principal en el seu Regne han de beure el mateix calze que Ell ha de beure. Els dos germans, que possiblement no sabien a què es referia, accepten aquesta condició. Segurament esperaven que Jesús accediria a la seua petició, per això la seua resposta els produiria una desil·lusió: «Prou que beureu la meua copa, però seure a la meua dreta o a la meua esquerra, no sóc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui el meu Pare ho ha preparat» (Mt 20,23). Aquesta desil·lusió va ser una gràcia per a ells perquè van aprendre que no s'ha de seguir al Senyor per interessos humans, sinó pel desig de viure en amistat amb Ell i de servir-lo.

Encara que en aquell moment sant Jaume no sabera a què es comprometia en dir que estava disposat a beure el mateix calze que Crist, la veritat és que va complir la seua promesa: va ser el primer dels apòstols que patí el martiri, manifestant així que era un vertader amic de Jesús i que havia après la lliçó: que un autèntic deixeble és aquell que segueix el Mestre sense cap ambició humana.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Veniu ara... i reposeu una mica»

M'ho deia una mare: «Tinc els nens a colònies». I un jove, ahir: «Dilluns marxo de campaments». Activitats per a educar els infants i joves en el temps lliure. No tant per omplir el llarg temps d'estiu sinó per descobrir com n'és d'enriquidora la convivència i l'amistat, quants valors podem admirar i estimar en els altres. I, tot això, en plena naturalesa, contemplat la preciositat d'aquesta obra meravellosa de Déu.

Però, no sols els infants i joves. Avui es fa gairebé necessari per a tothom desconnectar de l'activisme laboral i cercar uns dies de descans. Si pot ser canviant de lloc de residència, encara millor.

En el cor de l'estiu, l'Evangeli d'avui recull la invitació de Jesús als seus deixebles per anar-se'n de

vacances: «Veniu ara tots sols en un lloc desolat i reposeu una mica. Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar.»

Els deixebles tornaven d'una missió apostòlica. Venien cansats però contents. Volien explicar a Jesús tot el que havien fet i ensenyat. Però, la gent que va i ve no els deixa tranquils. I Jesús cerca una estratègia: marxar tots sols en la barca, cap a un indret més tranquil. Hi van junts, com una família; no cadascú pel seu compte.

Amb tot, sorgeix l'imprevist: «algú els veié... molts ho van saber... una multitud els espera». I es planteja el dilema: què cal prioritzar, el projecte inicial del descans o la novetat d'aquella multitud que els espera? La resposta és clara per a Jesús:

amb una compassió que no es queda en sentimentalismes inoperants, es posà a instruir llargament la multitud.

És una lliçó per a tots: el dret legítim al propi descans no és excusa per oblidar el deure de socórrer les necessitats del germà.

Les vacances no excusen les nostres obligacions d'ajudar el qui ho necessita; de fomentar els valors de convivència i vida familiar; d'enriquir el nostre esperit amb una bona lectura o amb l'admiració de la naturalesa; de respectar el nostre cos i el dels altres; de viure i celebrar la nostra fe.

Així, en el retorn manifestarem no la pena d'un do exhaurit sinó la joia d'un temps aprofitat.

Mn. Ramon Sàries

PALABRAS DE VIDA

El apóstol Santiago

El día 25 de julio celebramos la fiesta del apóstol Santiago. Su sepulcro ha sido y continúa siendo una de las metas de peregrinación más importantes en la Iglesia y, a mi modo de ver, un signo de lo que es el camino de fe de todo creyente. Por ello quiero invitarles a reflexionar sobre algunos momentos de la vida de este apóstol, que es uno de los tres que más cerca estuvieron del Señor.

Santiago, el hijo del Zebedeo, fue ante todo un amigo de Jesús. Formaba parte del grupo de los primeros discípulos que Él llamó. Junto con Pedro y su hermano Juan, compartió algunos momentos singulares de la vida del Señor: el acontecimiento de la Transfiguración y la oración en el huerto que precedió a su prendimiento. Estamos ante dos hechos muy diferentes: mientras que en el Tabor Jesús les hizo ver por un momento la gloria de su divinidad, en Getsemaní pudieron contemplar su angustia ante la proximidad de la pasión. En estos detalles descubrimos lo que es esencial en toda relación de amistad: compartir todas las circunstancias de la vida, tanto las alegrías como las dificultades. Si Cristo vivió con sus amigos más cercanos estos momentos, también nosotros, que queremos ser amigos del Señor, no podemos olvidar que el camino para ir creciendo en esa amistad no es otro que abrirle nuestro corazón y confiar en Él en todos los momentos de nuestra vida.

Al igual que los demás apóstoles, también Santiago tuvo que ser educado por Cristo para aprender a seguirle desinteresadamente. Marcos (10,35-40) y Mateo (20,20-28) nos narran que después del tercer anuncio de la pasión, él mismo con su hermano (versión de Marcos) o su madre (versión de Mateo), le pidió a Jesús ocupar los primeros puestos en su reino. Mientras que el Señor hablaba de su muerte, ellos estaban preocupados por ocupar los primeros puestos; mientras que Jesús empleaba el lenguaje del servicio, ellos querían dominar. En respuesta a esa petición, el Señor les advierte que no saben lo que piden, porque para ocupar el puesto principal en su Reino han de beber el mismo cáliz que Él ha de beber. Los dos hermanos, que posiblemente no sabían a qué se refería, aceptan esta condición. Seguramente esperaban que Jesús accedería a su petición, por eso su respuesta les produciría una desilusión: «Mi cáliz lo beberéis; pero sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre» (Mt 20,23). Esta desilusión fue una gracia para ellos porque aprendieron que no se debe seguir al Señor por intereses humanos, sino por el deseo de vivir en amistad con Él y de servirlo.

Aunque en ese momento Santiago no supiera a lo que se comprometía al decir que estaba dispuesto a beber el mismo cáliz que Cristo, lo cierto es que cumplió su promesa: fue el primero de los apóstoles que sufrió el martirio, manifestando así que era un verdadero amigo de Jesús y que había aprendido la lección: que un auténtico discípulo es aquel que sigue al Maestro sin ninguna ambición humana.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

L'Obra Social de "la Caixa" col·labora amb el projecte Encaix del Col·legi Diocesà Sagrada Família de Tortosa

El Col·legi Diocesà Sagrada Família de Tortosa amb la col·laboració, a partir del

curs vinent 2018-1019, de l'Obra Social de "la Caixa", ha creat el projecte Encaix.

Aquest projecte engloba tota una sèrie d'iniciatives de caire social que es porten a terme al Centre amb l'objectiu de poder acompanyar i ajudar els alumnes amb algun risc d'exclusió o amb necessitats educatives especials.

Totes les activitats relatives al projecte s'inclouen en els diferents eixos del nostre PEC, sempre amb la idea d'afavorir els que més ho necessiten.

L'eix vertebrador del projecte és «l'Espai Hort», un marc que facilita la integració d'aquests alumnes i que afavoreix el seu aprenentatge d'una manera més vivencial.

Mn. Tomàs Mor

Confirmacions a la parròquia de Vilalba dels Arcs

Diessabte 2 de juny vam celebrar a la parròquia de Vilalba dels Arcs el sagrament de la Confirmació.

11 joves de la nostra comunitat i les seves famílies participaren d'una Eucaristia molt viscuda i preparada pels joves amb il·lusió.

El nostre Bisbe va remarcar la importància de no tenir vergonya en dir que som cristians en una societat que pensa que tot això de ser cristià està passat de moda.

Ànims i coratge va recomanar-los en el camí de fe de les seves vides.

Mn. David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

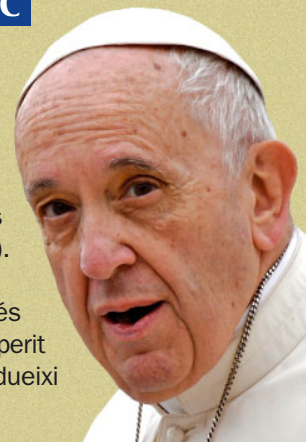

@Pontifex: «La pau es construeix començant per les cases, els carrers, les botigues, allà on la comunió es plasma de manera artesanal» (12 de maig).

@Pontifex: «A Jesús no se li respon segons els càlculs i les conveniències del moment, sinó amb el "sí" per a tota la vida» (12 de maig).

@Pontifex: «Convido els professionals de la comunicació que promoguin un periodisme de pau al servei de totes les persones, especialment d'aquelles que no tenen veu» (13 de maig).

@Pontifex: «No hi ha llibertat més gran que deixar-se guiar per l'Esperit Sant i permetre-li que ens condueixi allà on vulgui» (14 de maig).

Celebració de la solemnitat del Corpus Christi a la Catedral de Tortosa

El diumenge 3 de juny se celebrà la solemnitat del Cos i la Sang de Crist. A les 11.30 h, a la Catedral, el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, presidí l'Eucaristia concelebrada per membres del Capítol Catedral i preveres de la ciutat. El Sr. Vicari general va fer la monició d'entrada: «Avui celebrem l'amor de Déu partit, per a ser repartit entre tots els homes.»

El Sr. Bisbe, en l'homília, insistí en que «la solemnitat del Cos i Sang de Crist ens recorda que no podem ser bons deixebles del Senyor si no responem a la seva crida. Participar de l'Eucaristia suposa l'amistat amb Jesús; si la trenquem, també perdem l'amistat». «Avui, Corpus Christi, proclamem públicament la nostra fe en la presència real

de Crist en les espècies eucarístiques. Per això, Crist vol arribar a totes les famílies i vol santificar totes les realitats del nostre món. Ell desitja arribar a tots, fins i tot als més allunyats.»

En acabar, s'exposà el Santíssim i s'inicià la processó pel claustre de la Catedral a causa de la pluja. En ella participaren, especialment, els nens i nenes de Primera Comunió i la banda municipal de música. Amb els cants eucarístics i benedicció del Sr. Bisbe amb el Santíssim acabà la celebració.

Tant de bo que puguem respondre com els deixebles d'Emaús: «Senyor, quedeu-vos amb nosaltres.»

Maria Joana Querol

Festa de Jesucrist Gran Sacerdot i celebració del ritus d'admissió dels tres seminaristes de la diòcesi

Dilluns 4 de juny vàrem celebrar la festa de Jesucrist Gran Sacerdot al nostre Seminari Diocesà. Aquesta jornada sacerdotal es va iniciar amb la xerrada que va impartir el rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el Dr. Armand Puig. Va presentar l'exhortació apostòlica del papa Francesc, *Gaudete et Exultate*, concretament els dos primers capítols. De forma molt amena i aportant experiència i saber, va anar endinsant-se en la grandesa del do de la santedat a la que tots hi estem cridats, i que sempre és participació de la santedat de Déu.

Seguidament, el nostre Sr. Bisbe presidí l'Eucaristia acompanyat d'un bon grup de sacerdots del nostre

presbiteri. Enmig de la celebració, el Sr. Bisbe celebrà el ritus d'admissió als ministeris de Lector i d'Acòlit, així com a candidats a rebre l'ordena-

ció diaconal i presbiteral, als nostres seminaristes, Christian, Santi i Mateo. A l'homília, el Sr. Bisbe, a partir de la Paraula de Déu, va meditar so-

bre el do del sacerdot, que demana una entrega total i una resposta generosa a la santedat. Als seminaristes els animà a agrair el do de la vocació rebuda, que és com un petit miracle de Déu, i a perseverar en la crida que el Senyor els ha fet.

Al final de la celebració, don Enri- que agrai als pares la seva generositat amb el Senyor en donar-li els seus fills.

Vàrem compartir el dinar de germanor tots els mossens i diaques del presbiteri amb els familiars i amics dels seminaristes. El Sr. Bisbe va desitjar un bon final de curs als seminaristes i un bon estiu als sacerdots i a tots els presents.

Mn. Javier Vilanova

AGENDA

Dimecres 25, Tortosa, Convent de las Siervas de Jesús de la Caridad, a les 11 h, Missa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. □ *Urgell*: beats Josep Sala i Picó, prev. i companys, mrs. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. ■ Dimecres [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-

21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2C 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Dijous [Jer 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Divendres [Jer 3,14-17 / Sl: Jer 31,10-13 / Mt 13,18-23].

■ *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Julià i Semproniana, vgs. i mrs.

de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dissabte [Jer 7,1-11 / Sl 83 / Mt 13,24-30]. Santa Caterina Thomàs, verge agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i màrtir; sant Pere Poveda, prevere i màrtir, fundador de la Institució Teresiana.

29. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [2R 4,42-44 / Sl 144 / Ef 4,1-6 / Jo 6,1-15]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Fèlix II, papa (romà, 483-492).

Diumenge XVI de durant l'any (B)

COMENTARI

Jesús veié una gentada i se'n compadí

Una col·lecció d'oracles contra els últims reis de Judà forma la secció Jer 21-23 que acaba amb l'anunci d'un pastor que guiarà el Poble tal com vol el Senyor.

Quan la deportació a Babilònia primer pensaven: Déu ja no defensa el seu Poble de manera incondicional.

Els profetes fan madurar el judici mostrant que la salvació passa per reconèixer (23,10s) que *el país és ple d'adúlter*—infidels a l'Aliança—; i els més culpables són: *reis* (21-22), *profetes i sacerdots* (23,11).

Per això Jeremies en nom de Déu denuncia: *Ai dels pastors que perden les ovelles del meu ramat*.

L'oracle té triple contingut: primer *passaré comptes amb els pastors que perden les ovelles del meu ramat per reclamar tot el mal que heu fet*. Després *Jo mateix recolliré totes les ovelles que em queden i les faré tornar als seus prats*. Finalment *els donaré pastors que les menin*; i en un futur llunyà (*Vénen dies*), complint de ple la gran promesa, *faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David*.

La secció 2,11-22 és el punt central d'Ef dividit en tres parts: a) v. 11-13 contrast entre l'*abans* dels pagans *lluny de Déu* i l'*ara* dels incircumcisos als qui *la sang del Crist ha aprofitat*; b) v. 14-18 humanitat reconciliada per *Crist que ha posat pau entre els dos pobles creant una humanitat centrada en Ell*; c) v. 19-22 *Crist, pedra angular* i protagonista en la construcció de l'Església al servei d'una humanitat pacificada.

L'Evangeli presenta un projecte de vacances per als Apòstols: *Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica*. Hi ha plena legitimitat: *Molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar*.

Hi ha un imprevist: *Algú els veié*. *Molts ho van saber, hi van córrer a peu i arribaren primer que ells*. Què prevaldrà: el projecte de Jesús o la situació de la *gentada que eren com ovelles sense pastor*?

Resposta: *Jesús veié una gran gentada i se'n compadí perquè eren com ovelles sense pastor*.

Per damunt del dret legítim al propi descans, preval el deure de socórrer el germà necessitat. Així Jesús primer *es posà a instruir-los llargament* i després multiplicarà miraculosament *cinc pans i dos peixos*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor. »Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs. / Per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses, però ara la sang del Crist us ha aprofitat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort a la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica.» Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni per menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 23,1-6)

¡Ay de los pastores que dispersan y dejan que se pierdan las ovejas de mi rebaño! —oráculo del Señor—. Por tanto, esto dice el Señor, Dios de Israel a los pastores que pastorean a mi pueblo: «Vosotros dispersasteis mis ovejas y las dejasteis ir sin preocuparos de ellas. Así que voy a pedir os cuentas por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las apacienten, y ya no temerán ni se espantarán. Ninguna se perderá —oráculo del Señor—. Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que daré a David un vástago legítimo: reinará como monarca prudente, con justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y le pondrán este nombre: «El-Señor-nuestra-justicia.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora, gracias a Cristo Jesús, los que un tiempo estabais lejos estáis cerca por la sangre de Cristo. Él es nuestra paz: el que de los dos pueblos ha hecho uno, derribando en su cuerpo de carne el muro que los separaba: la enemistad. Él ha abolido la ley con sus mandamientos y decretos, para crear, de los dos, en sí mismo, un único hombre nuevo, haciendo las paces. Reconcilió con Dios a los dos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, a la hostilidad. Vino a anunciar la paz: paz a vosotros los de lejos, paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre por medio de él en un mismo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús, y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros a solas a un lugar desierto a descansar un poco». Porque eran tantos los que iban y venían, que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a solas a un lugar desierto. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y se compadeció de ella, porque andaban como ovejas que no tienen pastor; y se puso a enseñarles muchas cosas.